

Právě proto jsem se s ním neviděla osmnáct let. Carl Milton byl ve skutečnosti přerostlé mimino, jedináček, který po mých prarodičích, jež jsem nikdy nepoznala, zdědil obrovské jmění. A tak se rozhodl změnit svůj život na ten, v němž se mu nikdo nebude stavět na odpor, a opustil moji mámu i mě, když mi bylo jen šest let, protože jsme prý „neuměly naslouchat“.

S tím, že bych začala pracovat v jeho fitness centru, souhlasil až potom, co ho k tomu máma výčitkami přemluvila. Řekla mu, že potřebuju utéct z rodného města a začít někde na novo potom, co jsem zanechala studia na vysoké škole.

Měla samozřejmě pravdu. Vím to. Topila jsem se v moři bolesti, nad jehož hladinu jsem nedokázala vyplavat. Chtěla jsem odtamtud odejít a začít s čistým štítem, jen jsem nikdy nechtěla skončit tady.

Carl na tom však trval. Řekl, že mu selhává srdce a že chce poznat svou jedinou biologickou dceru.

Poddala jsem se naivní naději malé holčičky, která pořád toužila po lásce svého otce, a před dvěma měsíci jsem se přestěhovala na opačný konec země na Floridu.

Já blbec.

„Jestli půjdeš, zavolám Declanovi,“ oznámil Carl. Wes zasténal a utáhl si tmavý drdol na hlavě.

„Kvůli čemu mi chceš volat?“ ozval se jako vždy silný hlas Declana Hardyho. Hluboký. Autoritativní tak akorát, aby upoutal pozornost všech přítomných, přestože se ležérně opíral o zárubně, v nichž se tyčil do výšky metru devadesát. Bývalé hvězdě NFL s vyřýsovanými svaly a slavnou, pohlednou tváří, bylo všechno jedno – i to, že právě někomu vstoupil do soukromé konverzace.

Můj zuřící otec s povzdechem zamířil ke svému obchodnímu partnerovi. „Evie chce už zase jít na pár-

ty k tomu kreténovi. Prosím, už kvůli mně a našemu podniku, vyříd' to s ní.“

S těmi slovy odešel a nechal mě tu s tím slovem *zase*, které se mi odráželo v mysli.

Zase. To je ten problém. Nebylo to poprvé, co se mi otec pletl do osobního života. Zhruba před měsícem zavolal Declanovi a nařídil mu, aby *přiletěl* a vyzvedl mě u Wese doma.

Přiletěl. Jako že letadlem. A Declan poslechl na slovo, zabušil na Wesovy dveře a dožadoval se, abych odešla. V takovém světě jsem poslední dva měsíce žila. Viděli ve mně jen Carlovu drahocennou dcerušku, která porušuje zásadní pravidlo.

Wes se uchechtl, mrkl na mě a slíbil: „Stavím se tu na konci tvojí směny a vyzvednu tě, Evie.“ Cestou ze studia se zadíval Declanovi do očí a ke mně ještě křikl: „Třeba bys mohla zůstat přes noc.“

Obchodní partner mého otce na mě po té poznámce upřel pronikavé zelené oči a uvěznil mě ve svém pohledu, jako bych mu patřila. Zahlédla jsem v něm jiskru vzteku, otázku i povýšenost.

„Everly,“ ucedil hlubokým hrdelním hlasem, až jsem se zachvěla.

Napětí se odrazilo od oken a zrcadel. Nijak jsem na jeho slova nezareagovala a mezi námi se rozhostilo ticho. Neprolomila jsem ho a v nejmenším jsem mu nehodlala prozradit ani špetku informací, po nichž určitě toužil. Nezasloužil si je ani na ně neměl právo. A přesto se mi celé tělo prakticky tráslo potřebou se mu podvolit a předat mu nad sebou moc.

Působil takhle i na všechny ostatní? Tak dominantní a přitažlivý, že si s lidmi mohl po libosti dělat, co se mu zachtělo? Nejspíš se domníval, že se může mlčky opřít o zárubně a už jen svou přítomností přimět člo-